

Slomškova nedelja na Bizeljskem, 27. september 2020

Zbrani smo bili v hvaležnosti za številne milosti, prejete na priprošnjo bl. Antona Martina Slomška, in s prošnjo, da bi čim prej doživeli njegovo kanonizacijo!

Slovesnost je vodil mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikl, somaševali so še upokojeni celjski škof msgr. Stanislav Lipovšek in postulator msgr. Marjan Turnšek ter upravitelj celjske škofije g. Rok Metličar, ki je med sveto mašo tudi nagovoril zbrane, in okoli štirideset duhovnikov. Posebej so slovesnost povzdignili vsi slovenski bogoslovci, ki so poskrbeli za asistenco pri slovesnem bogoslužju. Pred sveto mašo pa smo z molitveno uro prosili za čim prejšnje končanje procesa ter razglasitev bl. škofa Antona Martina Slomška za svetnika. Kljub vsem varnostnim ukrepom zaradi bolezni covid-19 se nas je zbralo okoli 300 častilcev bl. Antona Martina Slomška v župniji njegovega prvega kaplanovanja.

Ob koncu svete maše je nekaj o stanju procesa za Slomškovo kanonizacijo povedal postulator. Z veseljem je ugotavljal, da je v zadnjih dveh letih bilo sporočenih nekaj več primerov uslišanja na Slomškovo priprošnjo ter povabil k še bolj goreči molitvi za ta skupni cilj ter za medsebojno spodbujanje k priprošnjam k blaženemu v boleznih in drugih stiskah. Poudaril je, da proces poteka na dveh ravneh: »tehnično« ga pod okriljem kongregacije za zadeve svetnikov vodi postulatura, drugi del pa mora teči v ljudeh, kjer se ob kandidatu pogloblja vera in zaupanje tako v njegovo priprošnjo kot Božjo dobroto in vsemogočnost. Ko se bosta obe dogajanji zlili v priznanje čudeža na Slomškovo priprošnjo, bo proces končan.

Kot se je na koncu župnik župnije Bizeljsko g. Vlado Leskovar zahvalil vsem, ki so sodelovali pri pripravi ter izvedbi in vsem, ki smo prišli na slovesnost, tako se tudi v imenu vseh navzočih zahvaljujemo njemu in župniji, da so slovesnost pripravili in nas na koncu tudi pogostili.

Bl. Anton Martin Slomšek, prosi za nas, blagoslavljal nas, naj tvoj duh vedno počiva na nas!

Pridiga g. Roka Metličarja

Sestre in bratje v Kristusu, zbrani, danes, na Slomškovo nedeljo, s pogledom na čudovite vinograde, razsejani po gričih v bližnji in daljni okolici! V župniji, kjer je Slomšek, kot novomašnik vstopil v delo Gospodovega vinograda, sprožajo besede iz evangelija o trti in mladikah še prav posebno notranje razpoloženje. Dosti lažje si med temi zorečimi vinogradi, ravno v tem jesenskem času, predstavljamo kako je nastala za časa njegovega kaplanovanja na Bizeljskem »domoljubna pesem« ZDRAVICA SLOVENCOV. V njej med drugim pove:

Vinograd obdelvati,

Slovenec vsak mora znati.

...

Tud trte se solzijo

prej da vince rodijo;

*naj tudi se poti,
kdor vince pit želi.*

.....

*Če srce dobro ni,
ga vince le skazi.*

V evangeliju smo slišali Jezusovo besedo o trti in mladikah ali drugače rečeno o rodovitnosti: »Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu,« pravi Jezus. Za trenutek se ustavimo v vinogradu. Malo ljudi pozna omamni sladki vonj, nežno in skrivnostno cvetočega grozdja rodnih mladik, ki v jesenskem času prinašajo pridelek. Do časa cvetenja trte, je naloga skrbnega vinogradnika, da odstrani nerodovitne mladike s trte in s tem pripomore k obilici sadu ter h kvaliteti in žlahtnosti vina. Tako nam v prisposodbi Jezus govori o sadovih, ki rastejo in zorijo v svetu medosebnih odnosov, in ga na našo zemljo prinaša Jezus Kristus. V njem so rodovitni tisti odnosi, ki jih vzpostavljamo najprej z Njim, ki je „prava vinska trta“, preko njega pa tudi z vsemi ljudmi, ki smo mladike, ki rastemo in smo rodovitni samo v povezanosti s trto; v izjemnem, tesnem odnosu z Jezusom.

Naša osebna povezanost z Jezusom se odraža ne le na medosebni ravni, ampak tudi v skupnosti, v državi, domovini.

Letošnje drugo postno pastirsko pismo slovenskih škofov nam je govorilo o odnosih med vsemi, ki dejavno gojijo ljubezen do domovine in se zavedajo odgovornosti za skupno dobro, ko izražajo in gojijo domoljubje.

»Država nam samo pomaga, da si lažje pomagamo sami; da postanemo ustvarjalni, iznajdljivi in delavni, kajti k naši sreči sodi tudi to, da smo lahko sami svoje sreče kovač. Skupno dobro zato ni samo materialni »standard«, ampak tudi kakovost naših odnosov, pravična pravna ureditev in varnost, vzgoja novih rodov, ki nam zagotavljajo prihodnost, ter duhovna omika, vera in kreposti, ki osmišljajo naše življenje. Za to skupno dobro smo odgovorni.

Odgovornost za skupno dobro je del našega domoljubja. Z izrazom domoljubje označujemo dejavno ljubezen do domovine. To ni samo čustvena navezanost na našo preteklost in njena izročila. Sicer je lepo, če radi prepevamo narodne pesmi, obiskujemo lepote naše dežele in se ponosno trkamo na prsi zaradi vsega, s čimer se kot državljani Slovenije lahko pohvalimo. A to še zdaleč ni dovolj, saj domoljubje zahteva veliko več.

Domoljubje ni nič drugega kakor povsem upravičena in potrebna narodna zavest, ko vemo, kdo smo, od kod prihajamo in kaj moramo tudi v prihodnosti biti in ostati. Zrel človek se veseli svojega življenja, je ponosen in vzravnani, sebe sprejema in pričakuje, da ga sprejemajo in spoštujejo drugi. K tej spoštovanju vredni vrednoti spada tudi njegova vera. Enako velja za njegovo pripadnost narodu in državi, katere državljan je. Ne samo da to pričakovanje nikakor ni pretirano, ampak je celo nujno potrebno, da v zdravi narodni samozavesti in ponosu vzgajamo tudi mlade rodove.

Posebno pa se domoljubje nanaša na lastno kulturo... Kultura se začne z materinščino, ki zato zasluži naše spoštovanje in skrbno rabo. Nadalje sodi k temu vse, kar je bilo značilno in dragoceno za naše prednike in kar so požrtvovalno zgradili, gojili in negovali. Za večino naših prednikov je k temu spadala tudi katoliška vera s svojimi praznovanji, bogoslužjem in številnimi cerkvami, ne nazadnje pa tudi naša lepa narava, na katero smo upravičeno ponosni.

Pravo domoljubje je nujno potrebno za naš obstoj. Obstali bomo, če bomo še naprej spoštovali in uresničevali vse tiste vrednote, ki so jih spoštovali naši predniki, in s tem najbolj prepričljivo dokazali, da to ohranja narod pri življenju.

V eni od domovinskih pesmi Mile Kačič leta 2005 lahko najdemo Slomškovo misel aktualizirano za naš čas:

KAKO REDKOKDAJ SLIŠIŠ

*Kako redkokdaj slišiš
besedo DOMOVINA.
Ko da je ni v slovarju,
ko da je nad njo
anatema izrečena.
Slišiš le REPUBLIKA.
Te besede se kri drži,
pravično in krivično prelita.
Skoraj kakor REVOLUCIJA.
Vem, da ta mora biti,
kadar mora biti,
ko ljudstvo ne more več
jarma nositi.
Lahko jo razumem,
teže spoštujem,
ne morem pa je ljubiti.*

*Preveč ran in strahu prinaša
tudi tistim,
ki niso nič krivi,
tudi tistim v njej
življenje ugaša,
ki so komaj še živi.*

DOMOVINA

*pa je DOM,
je zavetje in počitek
za še takega izgubljenca.
Je ena sama,
kakor MATI*

Slomškovimi pogledi na domovino, ki nam v umetniški govorici polaga na srce, se čudovito skladajo z mislimi letošnjega pastirskega pisma: »Dežela, v kateri je bil kdo rojen, se imenuje rojstna dežela ali domovina. Vsakdo dobiva od svoje domovine mnogotere in velike dobrote. Zato je svoji domači deželi dolžan hvalo, ljubezen in pomoč. Domovina je naša ljuba mati!

Bodimo si med seboj kakor otroci in pomagajmo iz vseh moči k sreči domovine in vsakega prebivalca! «

Vzpodbudne besede nagovarjajo: Bodite zavedni državljani, cenite svojo domovino, svoje korenine in slovenski jezik. Veliko ljudi danes postavlja napačne vrednote na prvo mesto. Izkušstvo z letošnjo pandemijo zaradi Covid-19 lahko beremo naslednje sporočilo, ki še vedno velja, da je na prvem mestu Bog, na drugem družina in najbližji, na tretjem posel, šola in nato ostalo.

Slomškove misli o domovini in domoljubju, o bogastvu odnosov so še kako aktualne za današnji čas. Pričnejo se v družini, ko materinsko posredovanje naukov z ljubeznijo, gradi temelje in paleta življenjskih izkušenj za prihodnost. Naj nam jesenski čas zorenja vinske trte in vse kar smo v letošnjem letu doživeli, še posebej na področju izkustva pandemije, pomaga pri kvaliteti medosebnih odnosov- najprej v družinskem življenju in od tu dalje na nivoju družbe. Odbirajmo dobro, da bo zorelo v dober sad in zavračajmo (izogibajmo) se vsega slabega, ki vodi v osamo in propad. Znano je, da si ljudje šepetaje in večkrat, celo nebesedno, izražamo naklonjenost, spoštovanje ter ljubezen, na drugi strani pa s kričanjem, besom in zmerjanjem zadajamo rane in sporočamo destruktivne misli ter groba dejanja. Takšna ravnanja in odnosi pristanejo, kot nerodovitne mladike, v ognju in na smetišču zgodovine. Jezus pa nam ponuja Ljubezen in Življenje z veliko začetnico. Sprejmimo ga in izpovejmo vero v troedinega Boga.

Rok Metličar

Galerija fotografij

<C:\Users\Uporabnik\Pictures\Slomsek\SN 2020 Bizeljsko\Bizeljsko 2020 g.mp4>